

Waar het nog wél goed gaat...

Al jarenlang worden in deze column onze normen en waarden kritisch tegen het licht gehouden. Iedereen klaagt over de teloorgang van fatsoen en de toename van geweld. De minister-president uit zijn bezorgdheid door veelkleurige polsbandjes te dragen en de krijgsmacht heeft zojuist een 'normen-en-waardengeneraal' aangesteld. Maar vele lezers vroegen mij ook eens iets te schrijven over mensen die het nog wél goed doen in ons land. Daarom wil ik u ditmaal meenemen naar het voormalige visserseiland Urk.

Urk is een van Nederlands protestantse bolwerken. De zondag is er nog heilig en de kerken lopen dan stampvol. Ieder evenement kan slechts D.V. plaatsvinden. Dat D.V. staat voor Deo Volente, en dat betekent 'zo God het wil'.

Maar onder dit schijnbaar streng christelijke uiterlijk, dat geen concessie schijnt te doen aan de zogenaamde moderne maatschappij, schuilt een ouderwets soort menselijk medeleven dat hartverwarmend is.

Voor vandaag slechts een tweetal voorbeelden. Op initiatief van de artsen Dekker en Hildering is er een groep van drie geneesheren gevormd, die de huisartsgeneeskunde weer in de klassieke vorm wil gaan uitoefenen. Dus: regelmatig patiënten thuis bezoeken, en bereikbaarheid van de dokter ook ná vijf uur 's middags. De verloskunde wordt nog in volle glorie uitgeoefend, evenals de kleine chirurgie.

Hoewel de drie huisartsen zeer nauw samenwerken, hebben ze ieder hun eigen patiënten. Dus: laagdrempelige spreekuren en geen anonimiteit. Het succes is groot.

Ballonnen

De jongste huisarts in de groep, Wilco Bloed, is pas op 1 januari jongstleden in een geïmproviseerde ruimte begonnen. Hij heeft thans reeds enige duizenden patiënten. Juist drie weken geleden werd zijn gloednieuw ingerichte praktijk geopend. Het leek wel een volksfeest. Ballonnen, vlaggen, springkussens voor kinderen, kraampjes met drankjes en hapjes, en natuurlijk veel vis. Traditioneel werd de plechtigheid geopend met een stichtelijk woord en een gebed van de dominee. Daarna volgden feestelijke toespraken, tot ieders schrik onderbroken door de loeiende sirene van een ambulance.

Maar de ambulance bracht het grote cadeau voor de kersverse huisarts Wilco. Een uiterst kostbaar echoapparaat, waarmee afwijkingen aan inwendige organen zichtbaar kunnen worden gemaakt, zwangerschappen kunnen worden gecontroleerd en de hartfunctie (in kleur) kan worden bekeken. De jonge huisarts had daarvoor weliswaar een speciale opleiding gevolgd, doch de aanschaf van zulk een geavanceerd instrument ging zijn financiële draagkracht ver te boven. Maar zijn patiënten hadden diep in het geheim het enorme bedrag bij elkaar gesprokkeld, want de dokter stond immers altijd voor ze klaar. Zelden heb ik een collega zo ontroerd gezien.

Aan de andere kant van Urk werkt de frêle onderwijzeres Geke van der Sloot. Zij heeft 25 jaar geleden als zestienjarig meisje een kinderkoortje opgericht dat thans tot de beste van ons land behoort. Het koor heet naar de oprichtster en drijvende kracht ervan 'Gekes Tiental'.

Het is het uithangbord van Gekes zangschool, waar inmiddels honderden jonge Urker meisjes en jongens hebben leren zingen. Maar dat niet alleen. Geke leert ze de betekenis van de teksten, de uitspraak van vreemde talen en de grondslagen van harmonie. Ze leert ze bewegen op een podium en converseren met belangstellende luisteraars. Ze vult, geheel uit eigen middelen en in haar vrije tijd, het gapende gat dat door de Mammoetwet in het onderwijs is geslagen.

'Grootvaders klok'

Er wordt namelijk op de meeste scholen geen muziekonderwijs meer gegeven. En het klassieke schoolrepertoire dreigt geheel verloren te gaan. Alleen de oudere generatie kent nog de toenmalige evergreens zoals 'Waar de blanke top der duinen', 'Hollands Vlag', 'In het stille dal', 'Op de grote stille heide' en 'Grootvaders klok'. Niet alleen behoren de teksten tot de klassieke Nederlandse cultuur, maar de welluidende muziek gaf de kinderen als het ware een paspoort naar de grote klassieken die in concertzalen worden gespeeld.

Onderzoek heeft uitgewezen dat de huidige schooljeugd nauwelijks enig muzikaal gehoor of benul heeft. Maar de concerten, de cd's en dvd's van Geke blijken desalniettemin in toenemende mate populair te worden (info: 0527-681205).

Dit mede door de nauwe samenwerking tussen Geke en Benny Ludemann, die jarenlang de begeleider van Toon Hermans was. Hij is een muzikale duizendpoot die vele instrumenten bespeelt,

componeeert, arrangeert en de sfeer van een kinderkoor feilloos aanvoelt.

Het is een wonder dat Geke dit zware werk, naast haar taak als onderwijzeres op een school voor Zeer Moeilijk Lerende Kinderen, nu al meer dan 25 jaar zonder enige hulp van de overheid volhoudt. Want de gemeenteraad van Urk beseft kennelijk niet welk een gouden culturele ambassadrice ze met de zanglerares al 25 jaar in huis heeft.

Daardoor krijgt het kinderkoor nog steeds geen cent subsidie. Zulks in tegenstelling tot bijvoorbeeld de voetbalclubs. Gekes vader behartigt al jarenlang, eveneens belangeloos, de zaken van de zangschool. Want hij is een oud-leraar, die uit eigen ervaring weet welke pedagogische ravage er de laatste dertig jaren door progressieve onderwijshervormers is aangericht.

Het goede nieuws van deze week is dan ook dat liefde voor de cultuur, medische zorg voor de zieken en spontane offerbereidheid van een voor het oog schijnbaar gesloten gemeenschap nog steeds in Holland levende begrippen zijn. En vermoedelijk is dat op vele plaatsen in ons land zo. De bevlogen huisartsen van Urk, de patiënten met hun echoapparaat en de zanglerares van Gekes Tiental hebben dat bewezen.

Datum: 23/nov/2006